

Probe za 'Geranium' Iva Vojnovića u režiji Marine Pejnović i dramaturškoj obradi Ivana Penovića:

Budućnost i sadašnjost
hrvatskoga glumišta zove se...

Dajana Čuljak

Odrasla sam u Pleternici. Ideš na zbor, igraš se uobičajeno, bez velikih ambicija.
A onda mi je u srednjoj školi razrednik rekao: 'Moraš na Akademiju'

zahuktavaju se prije premijere na Dubrovačkim ljetnim igrama, a mi razgovaramo sa zvijezdom.

Razgovarala: **BRANIMIRA LAZARIN**

Fotografirala: **SANDRA ŠIMUNOVIĆ/PIXSELL**

Dajana Čuljak, jedna od najmladih članica kazališta Komedija, od onih je sugovornica s kojima otpočetak nema "rampe" u komunikaciji. Lakoća razgovora je zarazna, Dajana neprimjetno uspostavlja performativnu dinamiku: puno smijeha pri skretanju u digresije, bez opterećenosti tajmingom razgovora. Predvečer nakon radnog dana, uz pivo i cigare, pa kud nas odnese. O čemu ćemo? "Što god", smije se naša sugovornica, unaprijed se veseli radnom ljetu. Probe za "Geranium" Iva Vojnovića u režiji Marine Pejnović i dramaturškoj obradi Ivana Penovića zahuktavaju se prije premijere na Dubrovačkim ljetnim igrama. Bit će to višestruko zanimljiva inscenacija. U rukama najmlađe generacije domaćih profesionalaca, onih rođenih 1990-ih, jedno od najranijih radova Vojnovića u kojemu se motiv samoće vidi kao kontinuum moći i nemoći likova zarobljenih u sebi i u podneblju u kojemu žive.

Nastavak na sljedećoj stranici

I kad sam odigrala vodvilj, to je bilo to. Svi zadovoljni, OK i hvala na suradnji. Oдох ja dom

Djeca su najjača publika. Radila sam u jutarnjem dječjem magazinu 'Juhuhu' na HTV-u. Preludo: u osam ujutro se smijemo

Samoća kao događanje/nedogađanje, drama s oniričkim odušcima koju predstavljaju najmlađi protagonisti domaće kazališne stvarnosti. "Tako lijepa i tako tužna priča", veli Čuljak, "lagana tugica" s kojom se nosimo uz neki komički pomak, povremeno. Od klasičnodramskog do slobode igre u scenama sna, ima svega. Baš uživam, a budući da se ekipa predstave poznaje s Akademije, izgleda idealno", govori glumica kojoj će ovo biti prvi susret s dubrovačkom pozornicom. Sad će se en face susresti s opjevanom mitologijom Dubrovačkih ljetnih igara, konačno? "Da, baš tako", uz smijeh će Čuljak, "iako Grad poznajem, a igrati na Igrama je nešto..." Posebno uzbudljivo? "Ma ne znam, trudim se svaku predstavu gledati kao novo iskustvo i ništa više, ne volim pretjerivati, tu se pokušavam korigirati", racionalizira Dajana ne skidajući osmijeh s lica. Naizgled nespojivo, uz fantazmu Vojnovićeva tugaljivog i privlačnog svijeta, nekako se nadovezuje komad "Tulum u samostanu" nagrađivanog britanskog dramatičara Michaela Wynnea, u kojem je Dajana Čuljak igrala ove sezone u matičnom kazalištu. U režiji Aide Bukvić, ova gorka komedija se, naizgled suprotno vojnovićevskom realizmu, bavi hipertrofijom dobrog, lijepoga i uspješnoga u dekadansi suvremene Europe. Lice i naličje "prelijepoga" eskalira u porazan krah samoće... "O da, to je tema s mnogo naličja, a fantastična je za igru. Odlično mi je bilo raditi s Aidom. Lik koji ondje tumačim je u svakom smislu prenatravan: prelijepa sam, preuspješna sam, previše pričam, hej, predobra sam! Grozan, nepodnošljiv lik, užasno naporan, toliko da sam se pobojala da se ne izgubim u tom pretjerivanju. Ali redateljica me ohrabrivala: 'Da, ona je grozna, takva mora biti, samo tako... moraš biti presretna do trenutka vlastite tragedije'", živo prepričava Čuljak, kojoj je žanr komedije, zapravo, odredio ulazak u kazalište. "U komediji je

Nakon Dubrovnika nastavlja snimanje trećeg dijela Matanićeve serije 'Novine'

posebno dragocjen, najvažniji – ritam. Kad shvatiš da je čitava stvar u tome da ritam tvoje rečenice mora biti u skladu s ritmom replika suigrača, pa kad se to dogodi... nema veće sreće za glumca", kaže ona pa tjeramo klasiku teatarske igre malo dalje. Ritam/metar izgovorenoga: to, navodno, glumac ima ili nema u sebi. Kad je onda shvatila da je upravo tu zakon dobre igre? Ili je to kod nje bilo oduvijek, implicitno postavljeno? "Ne znam kad se dogodilo, nadam se da je na vrijeme, da ne mučim ljude", diplomatski će Čuljak. "Na Akademiji te uče da 'sta-

neš na loptu', slušaš i zatim reagiraš. Da se ne isključiš čekajući da 'isporučiš svoju robu'. A kad smo prvi put radili komediju na faksu, užasnula sam se: ne ide mi, ja ovo ne mogu, ne znam. Nisam shvaćala poantu ritmičnosti, a to je najvažnije, naravno. Točan treba biti taj trenutak: plasiraš foru, ne smiješ je naglasiti previše, osluškujes druge. Za komediju stvarno moraš biti virtuoz ritma. Ispalo je da sam imala sreće što sam to skužila u dobrom trenutku, jer me dovelo ni manje ni više nego do vodvilja u Komediji". Težak žanr za debi u matičnom kazalištu, ali Dajana

ai – ništa. Ipak, ispostavilo se da me Krešo Dolenčić vidio i ponudio mi suradnju

Volim adrenalin na kazališnoj sceni. Ondje moraš biti puno brža u tijelu nego na setu

se, uz pomoć kolega s Akademije, odvažila na audiciju. Bilo je to u proljeće 2017. u režiji Georgija Para, komad "Talijanski slamnati šešir" Eugenea Labichea. "A Paro zna. Čovjek s ogromnim iskustvom. I odmah je bilo, nekako, lako: 'Dajana, slušaš? Situacija ta i ta, jes li shvatila?' Jesam, igramo. Odmah sam znala: idem, bez dileme", kratko će glumica kojoj profesionalna trema ne igra veliku ulogu. "Bila sam posve mirna: od prve do sedme u nizu i dalje. Naprosto, nema vremena za tremu. Samo se sve više otvaraš i samo uživaš. Ne može biti gore, samo bolje. I kada danas gledam na to prvo iskustvo igre u vodvilju: gle, pa dobro sam se snašla.

Treme nema", grleno se smije Dajana. Nema kod nje velikih strahova, tako se čini. Uz neposredan pristup i povjerenje u dobronamjernost kolega u ansamblu, djeluje logično... "Pitate me za strahove? Hm... ne znam baš. Važno mi je bilo da me kolege dobro prihvate. A prihvatili su me savršeno. To mi je dalo vjeter u leđa, ohrabrilo me. Posebno kolega Damir Lončar, kojeg sam otpočetak ispitivala: 'Daj, kakva sam bila? Jesam trebala možda ovo ili ono? Jesam bila prenapadna?' Uvijek mu dođem: 'Lonči, reci što nije valjalo'.

A on najprije malo pohvali pa kaže: 'Ne valja ti to, to i to'. Ništa strašno, ali sitne i važne korekcije koje ne vidim. Pomaže. Općenito, volim pitati kolege za svaki savjet, ispravljati greške. Tako napredujem i to me strahovito veseli. Puno sam naučila i od Renea Bitorajca, koji je... O Bože, kako je taj brz! 'Čekaj, čekaj', velim mu, 'nisam te ulovila'. A to mora biti brzo: 'Dajana, tu sam, brže, brže! Eto, kad čovjek ima ritma!', govori Dajana. Zapravo, ona

Pitate me za strahove? Hm... Ne znam baš

gestikulira, oponaša replike, mijenja registre i boje glasa: čitava avantura u jednoj njezinoj rečenici. Stvarno, nije čudno da je nakon vodvilja dobila poziv za stalni angažman u Komediji. Nije to bilo baš čim je sišla s pozornice premijere nego... "I kad sam odigrala vodvilj, to je bilo to. Svi zadovoljni, OK i hvala na suradnji. Odoh ja doma i – ništa. Ipak, ispostavilo se da je Krešo Dolenčić gledao tu Parinu predstavu, a vidio me i u predstavi "Priča o vojaku" u režiji Borne Baletića, koju smo radili u suradnji s Muzičkom akademijom. Pa dođe Dolenčić i kaže: radio bih 'Faraona iz Ilice',

hoćeš igrati glavnu ulogu? Tako on. Molim? I počelo je. Nakon što sam to igrala nekoliko puta, došao je poziv za stalni posao u Komediji", vedro će Dajana Čuljak. Otpije pivo, zapali još jednu cigaru... I sad ste u Komediji, dojam je kao da ste oduvijek u tom ansamblu? "Je l' da? Takav osjećaj i ja imam, super mi je", nastavlja ona u oblaku cigaretnog dima, dok je podsjećamo da njezinu prvu, pravu publiku koja ju je prihvatila, čine - djeca. "Uh, djeca su najjača publika. Radila sam u jutarnjem dječjem magazinu 'Juhuhu' na HTV-u s kolegama s Akademije. Preludo - u osam ujutro se smijemo, a onda se tako raznježiš kad ti neko dijete nacrtá crtež baš za tebe", veli Dajana, TV lice iz izvrsne humoristične tinejdžerske serije "Nemoj nikome reći". "E da, ondje sam morala biti tinejdžerka 'crnjak'. A seriju smo snimali onako kako smo se skupili s Akademije: na horuk, idemo u Jadran film na snimanje. Urnebesno i opuštajuće. Ono kad se pitaš: što, mi sad kao radimo? Što se tu ima glumiti, pa mi se ful zabavljamo", veli glumica koja nakon Igara u Dubrovniku nastavlja snimanje trećeg dijela Matanićeve serije "Novine". "Znate kako je raditi s Dadom? Jednostavno. Taj tip ne mistificira. Objasni ti motivaciju, radi se brzo. I onda ti kaže: a sad, ako misliš da sama želiš dopuniti scenu, ajde. Pa bacim tanjur, pomaknem salvetu, napravim grimasu, što god mi se čini u sceni. Koji put mu se sviđi pa kaže: 'Baš zanimljivo, to ćemo snimiti'", objašnjava naša sugovornica, vidi se da joj je dinamika obaveza u kazalištu i na setu podjednako uzbudljiva. Ili nije?

"Volim adrenalin na kazališnoj sceni. Ondje moraš biti puno brža u tijelu nego na setu, gdje ponavljanjem izvlačiš fineše, moraš znati sva pravila. U kazalištu, je li, ne možeš prekinuti scenu i reći: zaboravite, sad ću ponovno, ovo nije valjalo. Draga publiko, večeras se za vas bacamo naglavačke: eto to je kazalište", temperamentno će Dajana. Neusporedivo s njezinom današnjom ekspresijom zvuči činjenica da je bila izuzetno introvertno dijete. "Jako osjetljiva dušica, zatvorena skroz, užas. Jadna je bila moja mama sa mnom: dijete joj ili plače ili samo promatra ljude bez riječi. Ali onda sam u nekom trenutku osnovne škole doslovno eksplodirala! Kao da se sve dugo kumuliralo... Odrasla sam u Pleternici pored Požege. Ideš na zbor, igraš se uobičajeno, bez velikih ambicija. A onda mi je u srednjoj školi razrednik rekao: 'Moraš na Akademiju'. Malo sam se nečkala, ali ne dugo. Probala i uspjela. Zasad", veli Dajana Čuljak. Kad je, na kraju, pitamo kako se vidi za deset-petnaest godina, začudeno gleda. "Veselim se svemu. Samo da malo više pazim na zdravlje", vedro će, u dimu cigarete.

petak, 5. srpnja 2019. | Magazin | EXPRESS 47